

Không Giống Ai

Những năm 1950 Cộng Sản Tàu thù ghét Tư Bản Mỹ. Không chỉ thù ghét suông mà là “thù ghét đến xương tủy.” Cộng Sản Tàu coi Tư Bản Mỹ là kẻ tử thù. Đến những năm 2000, Cộng Sản Tàu và Tư Bản Mỹ trở thành “bạn,” “*Bạn làm ăn cùng có lợi,*” nhưng dù sao cũng là “bạn.” Nay Cộng Sản Tàu ra mặt ca tụng dân Mỹ, nước Mỹ, cơ chế pháp trị, tổ chức xã hội Mỹ, tinh thần dân chủ của người Mỹ.

Mỹ Tư Bản – Tàu Cộng Sản để huê

Đại Tướng Lưu Á Châu của Cộng Sản Tàu viết bài “*Sự Đáng Sợ Của Nước Mỹ.*” Mời quý vị đọc:

Sự Đáng Sợ của Nước Mỹ. Người viết Đại tướng Lưu Á Châu

Đây là phần lược dịch bài diễn văn của Đại tướng Lưu Á Châu, người đang là Chủ nhiệm Chính Trị Không quân Quân khu Bắc Kinh. Lưu Á Châu: Trong quá khứ, vì để giúp Trung Hoa thoát khỏi ách thống trị quân phiệt mà Mỹ đánh bại

Nhật, họ – (người Mỹ) – có cống hiến lớn với sự độc lập và tiến bộ văn minh của nước Trung Hoa. Hai nước Trung Hoa – Hoa Kỳ không có xung đột lợi ích căn bản. Ngày nay, do lợi ích của Mỹ rải khắp toàn cầu nên 2 nước có xung đột. Nhưng chúng ta vẫn phải dùng đạo đức để bình xét sự vật chứ không thể dùng lối kích động. Tôi từng nói đối với Nhật, một nước từng tàn sát mấy chục triệu đồng bào ta, mà chúng ta thường xuyên nói 2 nước “phải đời đời kiếp kiếp hữu hảo với nhau. Thế thì chúng ta có lý do nào để căm ghét nhân dân Mỹ từng giúp ta đánh bại Nhật? Đâu là chỗ thực sự đáng sợ của nước Mỹ, người Mỹ? Tuy rằng Mỹ có quân đội mạnh nhất thế giới, khoa học kỹ thuật tiến bộ nhất thế giới, nhưng tôi cho rằng những cái của Mỹ đó không đáng sợ. Nghe nói máy bay tàng hình của Mỹ thường xuyên ra vào bầu trời Trung Quốc rất thoải mái, nhưng điều ấy chẳng có gì đáng sợ cả. Cái đáng sợ của người Mỹ không phải là những thứ ấy.

Năm 1972, tôi học ở Đại học Vũ Hán, đến lớp dạy chính trị. Một thầy giáo khoa chính trị nói:

- Nước Mỹ là đại diện của các nước tư bản mục nát, suy tàn, đã sắp xuống mồ, hết sức sống rồi.

Tôi, một sinh viên công nông binh mặc bộ quân phục, đứng lên phản bác:

- Thưa thầy, em thấy thầy nói không đúng. Tuy rằng nước Mỹ không giống Trung Quốc là mặt trời lên lúc 8-9 giờ sáng, nhưng Mỹ cũng chẳng phải là nơi mặt trời đang lặn gì gì đó, mà nước Mỹ là mặt trời lúc giữa trưa.

Thầy giáo bực mình, tái mét mặt, ấp úng nói:

- Cái cậu học sinh này, sao dám nói thế hả!

Ông ấy không hỏi tôi tại sao trò lại nói thế, mà dùng một chữ “dám”. Lúc đó tôi thấy hết tâm trạng của ông.

Ông cũng biết sự thật là nước Mỹ Tư Bản đang mạnh nhưng ông không “dám” nói

Chính là cái nước tư bản mục ruỗng suy tàn ấy vào thập niên 90 thế kỷ 20 đã lãnh đạo cuộc cách mạng khoa học kỹ thuật mới nhất trên thế giới. Tôi có quan điểm: Nước Mỹ là quốc gia có hàng chục triệu con người rất yêu nước Mỹ. Hồi ấy, nay cũng vậy, rất nhiều người lãnh đạo Trung Quốc **vừa chửi Mỹ vừa gửi con cái mình sang Mỹ.** Một sự trái ngược lớn! Vậy thì cái đáng sợ của Mỹ là ở đâu? Tôi thấy có ba điểm.

- **Điểm thứ nhất**, không thể coi thường cơ chế chính trị-xã hội tinh anh của Mỹ. Bi kịch của Trung Quốc: phần lớn tình hình là người có tư tưởng thì không quyết sách, người quyết sách thì không có tư tưởng. Có đầu óc thì không có chức vụ, có chức vụ thì không có đầu óc. Nước Mỹ ngược hẳn lại, cơ chế hình tháp của họ đưa được những người tinh anh lên thượng tầng xã hội. Nhờ thế:

- 1 – Mỹ không mắc sai lầm;
- 2 – Mỹ ít mắc sai lầm;
- 3 – Khi mắc sai lầm người Mỹ có thể nhanh chóng sửa sai.

Chúng ta thì luôn mắc sai lầm, thường xuyên mắc sai lầm, mắc sai lầm rồi thì rất khó sửa sai.

Mỹ dùng một hòn đảo Đài Loan nhỏ xíu để kiềm chế Trung Quốc trong nửa thế kỷ. Nước cờ Đài Loan họ đi thật linh hoạt, thật thần kỳ. Một Đài Loan làm thay đổi hẳn sinh thái chính trị quốc tế.

Điều tôi lo ngại nhất là bộ khung chiến lược phát triển Trung Quốc trong thế kỷ mới sẽ vì vấn đề Đài Loan mà biến dạng. Ngày nay, đối với các dân tộc có thể mạnh thì tính quan trọng của lãnh thổ đã giảm nhiều, đã

chuyển từ tìm kiếm lãnh thổ sang tìm kiếm thế mạnh của quốc gia.

Người Mỹ không có yêu cầu lãnh thổ đối với bất cứ quốc gia nào. Người Mỹ không quan tâm đến lãnh thổ, toàn bộ những gì họ làm trong thế kỷ XX đều là để tạo thế lực. Tạo thế lực là gì? **Ngoài sự lớn mạnh về kinh tế thì là lòng dân! Có lòng dân thì quốc gia có lực ngưng tụ, lãnh thổ mất rồi sẽ có thể lấy lại.** Không có lòng dân thì đất đai sở hữu sẽ bị mất.

Những nhà lãnh đạo các quốc gia thường chỉ tính chuyện một bước. Người Mỹ hành sự thường tính trước 10 bước. Vì thế cho nên mỗi sự kiện lớn toàn cầu xảy ra sau ngày Thế chiến II chấm dứt đều góp phần làm tăng cường địa vị và sức mạnh của nước Mỹ. Nếu chúng ta bị họ dắt mũi thì có thể chúng ta sẽ mất hết mọi khả năng chiến lược. Tôi nhiều lần nói là trung tâm chiến lược của Mỹ sẽ không chuyển sang châu Á, song điều đó không có nghĩa là Mỹ không bao vây Trung Quốc.

Rất nhiều bạn chỉ thấy Mỹ bao vây Trung Quốc về quân sự, cũng như rất nhiều người chỉ thấy khoảng cách chênh lệch về Khoa Học Kỹ Thuật và trang bị vũ khí giữa 2 nước mà chưa nhìn thấy sự mất cân đối nghiêm trọng hơn sự lạc hậu về trang bị trên mặt chiến lược lớn, nhất là về ngoại giao. **Sau vụ 11/9, Mỹ nhanh chóng chiếm Afghanistan trong vòng 2 tháng, từ phía Tây bao vây Trung Quốc.** Sức ép quân sự của Nhật, Đài Loan, Ấn Độ lên Trung Quốc cũng chẳng bớt đi. Xem ra chúng ta giành được từ vụ 11/9 một số lợi ích trước mắt, song các lợi ích đó không quá 1- 2 năm có thể biến mất. Tôi cho rằng Mỹ bao vây chiến lược đối với Trung Quốc theo một kiểu khác, **không phải là quân sự mà là siêu việt quân sự.** Bạn xem đây, **mấy năm gần đây các nước xung quanh Trung Quốc tới tấp thay đổi chế độ xã hội, biến thành những nước gọi là quốc gia “dân chủ”. Nga, Mông Cổ thay đổi rồi, Kazakhstan thay đổi rồi.** Cộng thêm các nước trước đây như Hàn Quốc, Phillipines, Indonesia, lại cộng thêm Đài Loan.

Đối với Trung Quốc, sự đe dọa chính trị này còn ghê gớm hơn sự đe dọa quân sự. Đe dọa quân sự có thể có hiệu ứng ngắn hạn, còn việc bị cái gọi là các quốc gia “dân chủ” bao vây là hiệu ứng dài hạn.

- Điểm thứ hai, **sự độ lượng và khoan dung của người Mỹ.** Bạn nên sang châu Âu, sau đó sang Mỹ, bạn sẽ thấy một sự khác biệt lớn: Sáng sớm, các đường phố lớn ở châu Âu chẳng có người nào cả, còn tại Mỹ sáng sớm các phố lớn ngõ nhỏ đều có rất nhiều người tập thể dục, thậm chí cả ngày như thế. Tôi có một câu nói: Tập thể dục là một phẩm chất, tập thể dục đại diện cho một kiểu văn hoá khí thế hùng hực đi lên. Một quốc gia có sức sống hay không, chỉ cần xem có bao nhiêu người tập thể dục là biết.
Người Mỹ có thể lấy quốc kỳ làm quần lót để mặc. Hồi ở Mỹ tôi có mua một chiếc quần cộc cò sao vạch. Tôi thường xuyên mặc chiếc quần ấy. Tôi mặc nó là để khinh miệt nó, là để trút giận hờn lên nó, là một dạng trút sự bức bối và để có sự thoả mãn về tâm lý. Người Mỹ mặc quần áo in quốc kỳ Mỹ là sự rỡ chơi, bỡn cợt, vui cười. **Người Mỹ có thể đốt quốc kỳ nước họ ngoài phố.** Nếu một quốc gia người dân có thể công khai đốt quốc kỳ thì anh còn có lý do nào để đốt quốc gia ấy nữa?
- Điểm thứ ba, **sức mạnh vĩ đại về tinh thần và đạo đức của người Mỹ.** Đây là điều đáng sợ nhất. Vụ 11/9 là một tai nạn. Khi tai hoạ ập đến, **thể xác người Mỹ ngã xuống, nhưng linh hồn họ vẫn đứng.** Có những dân tộc khi gặp tai nạn thể xác chưa ngã mà linh hồn đã đầu hàng.

Trong vụ 11/9 có xảy ra 3 sự việc để chúng ta qua đó nhìn thấy sức mạnh của người Mỹ. Việc thứ nhất: sau khi phần trên toà nhà Thương Mại Thế Giới bị máy bay khủng bố đâm vào, lửa cháy, khói bốc, tình thế ngàn cân treo sợi tóc. Khi mọi người ở tầng trên qua cửa thoát hiểm chạy xuống phía dưới, tình hình chung vẫn không rối loạn lắm.

Người ta chạy xuống, lính cứu hoả xông lên. Họ nhường lối đi cho nhau mà không đâm vào nhau. Khi thấy có đàn bà, trẻ con hoặc người bị tật nguyền, mọi người tự động nhường lối đi. Một dân tộc tinh thần không cứng cáp tới mức nhất định thì dứt khoát không thể có hành vi như vậy. **Đứng trước cái chết vẫn bình tĩnh như không, e rằng không phải là thánh nhân thì cũng gần với thánh nhân.**

Việc thứ hai, hôm sau ngày 11/9, cả thế giới biết vụ này do bọn khủng bố người A Rập gây ra. Rất nhiều cửa hàng, tiệm ăn của người A Rập bị những người Mỹ tức giận đập phá. Một số thương nhân người A Rập ở Mỹ bị hành hung. Vào lúc đó có khá nhiều người Mỹ tự phát tổ chức đến đứng trước các cửa hiệu, tiệm ăn của người A Rập hoặc đến các khu người A Rập ở để tuần tra nhằm ngăn chặn

xảy ra bi kịch. Đó là một tinh thần thế nào nhỉ. Chúng ta thì từ xưa đã có truyền thống trả thù. **Thành Đô nơi tôi ở, ngày xưa Đặng Ngải sau khi chiếm được Thành Đô, con trai của Bàn Đức giết sạch già trẻ gái trai gia đình Quan Vũ. Trả thù đẫm máu, lịch sử Trung Quốc loang lổ vết máu thù hận không bao giờ phai.**

Việc thứ ba, chiếc máy bay Boeing 767 bị rơi ở Pennsylvania vốn dĩ bị bọn không tặc khủng bố dùng để đâm vào Nhà Trắng. Nhưng hành khách trên máy bay vật lộn với bọn khủng bố nên mới làm máy bay rơi khi chưa đến Washington DC. Vì lúc ấy người Mỹ trên máy bay đã biết tin toà nhà Thương Mại Thế Giới và Lầu Năm Góc bị máy bay khủng bố đâm vào nên họ quyết định không thể không hành động, họ phải đấu tranh sống chết với bọn khủng bố. Cho dù trong tình hình ấy họ còn làm một chuyện thế này: Quyết định biểu quyết thông qua có nên chiến đấu với bọn khủng bố hay không. Trong giờ phút quan hệ tới sự sống chết ấy, **họ cũng không cưỡng chế ý chí của mình lên người khác.** Sau khi toàn thể mọi người trên máy bay đồng ý, họ mới đánh bọn không tặc. Dân chủ là gì; đây tức là dân chủ. **Ý tưởng dân chủ đã thấm vào sinh mạng của người Mỹ, vào trong máu, trong xương cốt họ.** Một dân tộc như thế mà không hưng thịnh thì còn dân tộc nào hưng thịnh. Một dân tộc như thế không thống trị thế giới thì dân tộc nào có thể thống trị thế giới.

o o o

CTHĐ:

Người viết bài ca tụng Nước Mỹ, Người Mỹ trên đây không nhắc đến sự việc những năm 1970 người Mỹ đã tách Tàu Cộng ra khỏi vòng liên kết với Liên Xô, người Mỹ còn hỗ trợ Tàu Cộng trong việc Tàu Cộng xung đột với Liên Xô. Một phần nhờ việc đó mà Liên Xô sụp đổ. Dùng Tàu Cộng đánh Liên Xô là thắng lợi về sách lược lớn của người Mỹ.

Nay mời quý vị đọc bài viết của một người trong nước viết về những cái gọi là “Không Giống Ai” của Việt Nam Cộng Sản. Người viết bài “**Không Giống Ai**” là ông Huỳnh Ngọc Tuấn. Những gì ông HN Tuấn kể về những Tật Xấu của bọn Cộng Việt đều đã được nhiều người kể nhiều lần từ lâu. Tôi đăng bài viết của ông Huỳnh Ngọc Tuấn, đăng ảnh ông, vì tôi thấy ông là người can đảm.

Không Giống Ai.

Người viết Huỳnh Ngọc Tuấn.

Tôi đang sống trong một đất nước mà hàng ngày, hàng tháng, hàng năm những cái không giống ai vẫn ngang nhiên diễn ra, ngang nhiên hiện hữu. Không ai đồng tình nhưng ai cũng lặng thinh. Xin được mô tả diện mạo của những cái không giống ai này

Huỳnh Ngọc Tuấn, người viết “Không Giống Ai.”

- **Một quốc gia hai quyền lực lãnh đạo:** Bên cạnh Nhà Nước – chính phủ có đủ ban bệ Bộ, Vụ, Sở vẫn tồn tại song song một cơ chế Đảng Cộng Sản với những ban bệ và chức năng tương tự nhưng có quyền lực cao hơn chính phủ. Người ta không nhìn thấy cái chính quyền thứ hai này nhưng nó hiện hữu trong cái gọi là Cấp Ủy. Đây mới là quyền lực thực sự là chủ nhân của đất nước. Đất nước không phát triển nổi, nhân dân không giàu có lên được vì phải gánh vác trên vai mình hai guồng máy quyền lực với hai lực lượng nhân sự như con đĩa hai đầu hút hết nguồn lực quốc gia.
- Cái thành quả lớn nhất của nền văn minh nhân loại là **Nhà Nước pháp trị và tam quyền phân lập** nhưng ở VN thì nhà nước đặt dưới sự lãnh đạo “toàn diện và tuyệt đối” của đảng CS, **như vậy nhà nước pháp trị không có ở VN.** Đảng CS là đảng lãnh đạo nên không có tam quyền phân lập mà chỉ có tam quyền phân nhiệm, **có nghĩa là tính độc lập (điều kiện căn bản cho một nhà nước minh bạch và không tha hóa) đã bị thủ tiêu.**
- Ở các nước dân chủ văn minh, quyền tự do ngôn luận và bày tỏ chính kiến một cách ôn hòa qua các phương tiện truyền thông như báo chí, đài phát thanh v.v... là quyền mang tính phổ quát và quan

trọng. Nó quan trọng đến mức tạo nên một quyền lực mới là đệ tứ quyền. Còn ở VN người dân chỉ được phép có một tư tưởng, một tiếng nói, một cách nhìn và một cách suy nghĩ cho nên tính sáng tạo bị bức tử, sự khác biệt là “phản động”, là chống đối.

- Ở các nước văn minh – dân chủ, bầu cử, ứng cử là một quyền cực kỳ hệ trọng, nó quyết định sinh mệnh của thể chế dân chủ đó. Còn ở ta bầu cử là một món nợ quỹ thần phải trả. Cứ đến kỳ bầu cử là người dân phải lo thu xếp mọi công việc để đi bầu cho sớm nếu không muốn bị “nhắc nhở”. Ai đó mà bị chính quyền địa phương “nhắc nhở” nhiều lần vì không thực hiện quyền lợi của mình một cách nghiêm túc thì bị ghi vào Sổ Đen và người đó và gia đình trở thành “đối tượng” bị theo dõi và trù dập. Trong hai kỳ bầu cử quốc hội vừa qua (năm 2005 và 2011) tôi và các cháu được chính quyền địa phương “quan tâm” gọi điện thoại “nhắc nhở” tổng cộng là 6 lần trước và ngay trong ngày bầu cử!! Tôi và các cháu đã từ chối “quyền lợi” của mình nên bị báo chí và đài phát thanh của chính quyền gọi là phần tử “chống đối”.
Ở VN việc người dân đi bầu là **một hình thức để hợp pháp hóa những gì đã được quyết định từ đảng CS**, lá phiếu của người dân không quyết định được tương lai đất nước vận mệnh quốc gia, đã có đảng quyết định rồi, kết quả “bầu cử” đã được biết từ nhiều tháng, thậm chí nhiều năm trước đó. Người dân bị lôi vào cuộc chơi một cách bất khả kháng và trở thành những diễn viên trong trò chơi mang tính khôi hài. Còn ứng cử là độc quyền của Đảng, **quyền ứng cử không thuộc về người dân và quyền này không chia sẻ, không thương lượng, đây là một đặc quyền của giai cấp thống trị**, những ai muốn tranh giành cái quyền này là phải trả giá như Tiến sĩ Cù Huy Hà Vũ, Luật sư Lê Quốc Quân.
- Ở các nước dân chủ – văn minh. đảng chính trị chỉ là một hội đoàn dân sự do những người có cùng chủ trương và lý tưởng lập ra để góp phần kiến tạo một xã hội đa nguyên đa dạng phong phú và lành mạnh, họ độc lập và có quyền bình đẳng với những tổ chức chính trị đối lập hoặc đồng minh, họ không lãnh đạo ai và cũng không bị ai lãnh đạo, tất cả đều phục vụ nhân dân và đất nước và chịu sự ủy quyền của cử tri qua từng cuộc bầu cử và hoạt động của họ nằm trong khuôn khổ luật pháp. Nhưng ở VN đảng CS là quyền lực tối cao được cái gọi là “Hiến pháp” trao cho quy chế được quyền lãnh đạo vĩnh viễn (tất nhiên là cho đến khi nào chế độ độc tài còn tồn tại được). **Đảng CS là người cầm lái “vĩ đại”, đảng có mặt khắp nơi chi phối và quyết định tất cả.** Từ trung ương đến địa phương, từ thành phố đến hàng cùng ngõ hẻm, đôi mắt của đảng soi rọi khắp nơi để quan sát và lãnh đạo đến tận “quần” chúng. Đảng có mặt ở những nơi không ai nghĩ tới, từ trường học, bệnh viện, công ty tư nhân, cả nhà thờ và thiền viện.
- Giáo dục các cấp, nhất là Đại học nơi đào tạo nhân tài và nhân lực cho đất nước thì môn Chủ nghĩa Mác-Lê nin là bắt buộc cho dù không ai muốn học vì mất thời gian và vô bổ, nhưng sinh viên phải học và trả tiền cho cái học trình vô bổ và mất thời gian đó!
- Nền kinh tế tư bản rùng rú chụp giật và man rợ dưới sự độc quyền và lũng đoạn của bọn tư bản đồ được gọi là nền kinh tế thị trường theo định hướng Xã Hội Chủ Nghĩa. **Ở thiên đường XHCN này giai cấp công nhân và nông dân bị bóc lột đến tận cùng, bị khinh miệt và ngược đãi mà không làm gì được** để bảo vệ quyền lợi của mình, Đảng CS lập ra Công đoàn và điều khiển nó như công cụ để kiểm soát công nhân và bảo vệ quyền lợi cho giới chủ. Những tập đoàn kinh tế cá mập được hình thành từ tiền thuế của dân nhưng lại trở thành chủ nhân ông của người dân, muốn vào làm việc ở những tập đoàn này phải là những thành phần con ông cháu cha.
- Lực lượng “công an nhân dân” coi dân như cỏ rác, buồn buồn thì đánh chết một vài người dân cho vui, mục đích là để thị uy. Nếu dư luận trong nước và quốc tế có phản ứng mạnh quá thì cũng xử cho lấy lệ để bịt miệng công luận rồi đầu lại vào đó. Hãy nhìn những cái chết thê thảm của một số nạn nhân trong mấy năm gần đây thì rõ.
- Ở các nước dân chủ – văn minh đất đai là tài sản quan trọng của người dân, quyền này được tôn trọng và bảo vệ bằng luật pháp, khi thật sự cần thiết Nhà Nước muốn sử dụng thì phải thương lượng với người dân làm chủ mảnh đất đó, không áp đặt và không dùng cường quyền để “giải tỏa thu hồi.” Quan hệ giữa người dân và Nhà Nước dân chủ là quan hệ hài hòa, cùng chia sẻ quyền lợi và trách nhiệm,

chỉ có cái Nhà Nước XHCN “của dân do dân và vì dân” này mới có dân oan, mới có những vụ thu hồi giải tỏa đất đầy máu và nước mắt vì quyền sở hữu đất đai “thuộc về toàn dân” nhưng do Nhà Nước “trực tiếp quản lý”.

- Chỉ có ở VN và các nước CS mới có sự phân hóa giàu nghèo đến quái dị . Có những đại gia tài sản vàng bạc như núi, ăn chơi phè phỡn, cuộc sống xa hoa đến lập dị, lố bịch, tài sản của họ nhiều đến mức khó mà ước lượng được vì quá lớn và không minh bạch, từ trăm triệu đến vài tỷ mỹ kim. Bên cạnh họ là rất nhiều người nghèo, cuộc sống lê lét bên những đồng rác bần thiêu, hôi hám, họ sống trên rác và sống bằng rác. Họ hoàn toàn không có tương lai, đất nước này xã hội này không thuộc về họ, họ chỉ như những con chuột theo nghĩa đen và nghĩa bóng.
- Bất cứ quốc gia và dân tộc nào thì Đất Nước là của chung, chung về quyền lợi và trách nhiệm, nhưng ở VN đất nước là độc quyền của Đảng và Nhà Nước, vì tất cả đã có “Đảng và Nhà Nước lo”. Nhà Nước và Đảng làm chủ mọi nguồn tài nguyên của quốc gia, được độc quyền quản lý và phân phối. Bảo vệ đất nước như thế nào là quyền của Đảng và Nhà Nước, người dân chỉ có mỗi một việc là làm theo những gì Đảng, Nhà Nước yêu cầu hoặc cho phép. Như trong cuộc chiến tranh Campuchia, Đảng và Nhà Nước yêu cầu người dân phải hy sinh xương máu để “bảo vệ đất nước” và làm “nhiệm vụ quốc tế” thì người dân phải làm. Ngày hôm nay đất nước bị Tàu Cộng xâm chiếm, lòng tự tôn dân tộc bị sỉ nhục thì người dân VN không được quyền “tự phát” để bày tỏ lòng yêu nước và một điều tuyệt đối là người dân không được biểu tình để đưa ra một thông điệp cần thiết cho thế giới và bọn ngoại xâm biết được suy nghĩ và tình cảm của mình về hiện tình đất nước.
Lòng yêu nước là một tình cảm tự nhiên, thiêng liêng và cao quý của bất cứ dân tộc nào trên thế giới nhất là người dân VN đã có truyền thống yêu nước chống ngoại xâm trong suốt lịch sử 4000 năm của mình. Lòng yêu nước có thể nói là di sản quý báu của người VN mà tổ tiên của chúng ta trao truyền từ đời này sang đời khác, chưa có một triều đại một chính quyền nào “kiểm duyệt” lòng yêu nước của người dân chứ đừng nói đến chuyện thủ tiêu, ngăn cấm hay độc quyền. Vậy mà ngày hôm nay trước hành động hiếu chiến và ngang ngược của bọn bành trướng Bắc Kinh, người dân Hà Nội, Sài Gòn đã tự nguyện xuống đường để cho thế giới biết là nhân dân VN không hèn yếu, không vô trách nhiệm với quốc gia, vậy mà đã bị chính nhà cầm quyền thường tự nhận là “của dân, do dân, vì dân” đàn áp, bắt bớ, vu khống và chụp mũ. Điều này chắc làm cả thế giới kinh ngạc và khó hiểu là VN đang được điều hành bởi một chính quyền đại diện cho ai?
- Trên thế giới này ở đâu cũng vậy, thời nào cũng vậy, tầng lớp nhân sĩ trí thức là tinh hoa của xã hội, họ là nguồn lực sáng tạo nên những giá trị mới trong tất cả mọi lãnh vực từ học thuật đến khoa học học và kinh tế. Chính vì những cống hiến to lớn đó đã tạo nên địa vị cao quý của họ là một điều tự nhiên và hợp lý. Tầng lớp nhân sĩ trí thức trở thành lực lượng dẫn dắt và lãnh đạo xã hội trong mọi mặt đời sống. Trong việc bảo vệ đất nước thì vai trò và trách nhiệm của nhân sĩ trí thức càng nổi bật và trở nên trọng yếu, không có họ đất nước như rấn mất đầu xã hội như mù lòa, mất định hướng. **Vậy mà tầng lớp nhân sĩ trí thức VN ngày hôm nay ở đâu và đang làm gì khi tầng lớp này rất đông đảo và họ được thụ hưởng một đời sống sung túc hơn nhiều lần so với mức sống của người dân và tư tiền thuế của dân?!**
Một điều may mắn là đất nước chúng ta ngày hôm nay đã hình thành được một tầng lớp nhân sĩ trí thức đối lập, dân chủ có đủ khả năng để bù đắp vào khoảng trống này, tuy luôn bị đàn áp và khủng bố.
- Khi đất nước ở vào lúc dầu sôi lửa bỏng, kẻ thù đang dòm ngó và lên kế hoạch thôn tính biển Đông vì thời cuộc ngày hôm nay đã có những chuyển dịch về hướng nghiêm trọng, thì Bộ chính trị đảng CSVN (cơ quan đầu não và quyền lực tối cao của chế độ) lại tiến hành cái gọi là “PHÊ VÀ TỰ PHÊ” để kiểm điểm phê bình những sai sót của lãnh đạo?!.
Trên thế giới này chỉ có “Văn hóa từ chức” như của Nhật Bản, hoặc “tự xử” kiểu Hàn quốc như vụ cố Tổng thống Roh Moo-hyun. Hoặc như Mỹ và các nước Châu Âu là người công chức làm bậy bị luận tội, bị tù, nhẹ là bị cách chức tùy mức độ sai phạm hoặc bất xứng. **Ở VN ta thì các ông lãnh đạo lại bày ra cái trò “PHÊ VÀ TỰ PHÊ” thật là không giống ai cả!?**

Nếu kể ra những cái “KHÔNG GIỐNG AI” ở VN thì còn nhiều lắm chỉ sợ làm độc giả mất thì giờ nên tạm dừng. Một đất nước với quá nhiều cái “KHÔNG GIỐNG AI” như vậy mà nó (những cái không giống ai) vẫn ngang nhiên tồn tại thì đúng là đất nước này “KHÔNG GIỐNG AI”.

Hết bài Không Giống Ai.

CTHĐ:

Theo tôi, tác giả Huỳnh Ngọc Tuấn cho những sự việc xảy ra trong nước Việt Nam Cộng Sản là Không Giống Ai, tức Không Giống Nước Nào, sự đánh giá ấy Không Đúng. Tất cả những gì bọn Việt Cộng làm bọn Tàu Cộng đã làm từ lâu. Bọn Cộng Hà Nội bắt chước bọn Tàu Bắc Kinh trong tất cả mọi trò. In hết. Nước Bắc Cộng là một phiên bản thu nhỏ của đại bản Tàu Cộng.

hoanghaithuy